

LES PORTES DE LINARES

"Les portes de Linares",
1989.

Dades generals de la instal·lació:
3 Metres cúbics de terra.
16 Focus rocket.
1 Vídeo document de l'exposició. Realització: VCB. U-matic.
Música de Carlos Santos. Metrònom, Barcelona, 1989.

Datos generales de la instalación:
m3 Metros cúbicos de tierra.
16 Focos rocket.
1 Video documento de la exposición. Realización: VCB. U-matic.
Música de Carlos Santos. Metrònom, Barcelona, 1989.

Fragment I,
33 x 99 x 33 cm.

1 Prestatgeria de ferro.
3 Utensilis de mesurar.
1 Filtre de mató.
1 Aixada.
1 Totxo.
1 Corretja de pita.

Fragmento I,
33 x 99 x 33 cm.

1 Estanteria de hierro.
3 Utensilios de mesurar.
1 Filtro de requesón.
1 Azada.
1 Ladrillo.
1 Correa de pita.

Des dels seus primers treballs realitzats a principis dels anys setanta, l'obra de Jordi Benito (Granollers, 1951) ha anat agafant progressivament un aspecte de complexitat, tant pel que fa a la concepció de cada peça com pel que respecta a les qüestions estrictament formals. Iniciant la seva trajectòria amb la realització d'objectes molt propers al *arte povera*, la seva entrada en el camp de l'accionisme, a mitjans dels anys setanta, va provocar un progressiu interès pels temes vinculats amb el sagrat, el ritual, el misteri i el sacrifici, interès que es va fer del tot explícit en la llarga sèrie de *performances* desenvolupades del 1978 al 1984. Les referències musicals, teatrals, orgiàstiques i mítiques presents en totes aquestes peces conformaren un tipus d'obra que el singularitzà en l'escena artística catalana i espanyola durant molts anys.

En els darrers temps, el seu treball s'ha decantat de manera quasi absoluta cap al terreny de les instal·lacions, terreny que provenia d'antic, però que anà agafant consistència pròpia i vida autònoma. Les instal·lacions recents de l'artista, com la que ara presenta a Metrònom, connecten de ple amb algunes de les preocupacions més globals de les recents propostes escultòriques sense oblidar, però, els anys de treball anterior; en destaquen l'interès per la configuració espacial i per la funció de l'obra dins d'aquest context, el gran valor simbòlic atorgat als materials, la condició metafòrica de molts dels elements presentats –pedres, animals, pianos– relacionant-se com si es tractés de breus fragments amb els quals acabar conformant una escena global, o una frase, en un sentit de seqüència que es presenta recolzat per la intervenció de la música com a catalitzador de totes les sensacions provocades per les imatges.

Desde sus primeros trabajos realizados a comienzos de los años setenta, la obra de Jordi Benito (Granollers, 1951) ha ido tomando progresivamente un aspecto de complejidad, tanto en lo referente a la concepción de cada pieza como en lo que respecta a las cuestiones estrictamente formales. Inició su trayectoria con la realización de objetos muy próximos al *arte povera* y su entrada en el campo del accionismo, a mediados de los setenta, provocó un progresivo interés por los temas vinculados con lo sagrado, lo ritual, el misterio y el sacrificio, interés que se hizo del todo explícito en la larga serie de *performances* desarrolladas desde 1978 a 1984. Las referencias musicales, teatrales, orgiásticas y míticas presentes en todas estas piezas conformaron un tipo de obra que lo singularizó en la escena artística catalana y española durante muchos años.

En los últimos tiempos, su trabajo se ha decantado de manera absoluta hacia el terreno de las instalaciones, terreno que provenía de anteriores experiencias pero que fue tomando consistencia propia y vida autónoma. Las instalaciones recientes del artista, como la que ahora presenta en *Metrònom*, conectan de lleno con algunas de las preocupaciones más globales de las recientes propuestas escultóricas sin olvidar, pero, los años de trabajo anterior; destacan en ellas el interés por la configuración espacial y por la función de la obra dentro de este contexto, el gran valor otorgado a los materiales, la condición metafórica de muchos de los elementos presentados –piedras, animales, pianos– relacionándose como si se tratara de breves fragmentos con los que acabar conformando una escena global, o una frase, en un sentido de secuencia que se presenta apoyada por la intervención de la música como catalizador de todas las sensaciones provocadas por las imágenes.

Fragment II,
25 x 168 x 30 cm.

- 1 Tapa de piano.
- 1 Diari ABC.
- 1 Orella de toro.
- 1 Pedal de piano.
- 1 Llistó de fusta amb una tira de vellut vermell.
- 1 Peu de fusta.

Fragmento II,
25 x 168 x 30 cm.

- 1 Tapa de piano.
- 1 Periódico ABC.
- 1 Oreja de toro.
- 1 Pedal de piano.
- 1 Listón de madera con una tira de terciopelo rojo.
- 1 Pie de madera.

